

כשם שהמים פרק חמישי סוטה

כת.

עין משפט נר מצוה

ד א מ"י פ"ג מהלכות
סוטה הלכה ט ופ"ג
הלכה ט ז
ב (מ"י פ"ג הל' ט ז)
ג א מ"י פ"ג הל' ט ז
ד ד מ"י פ"ג מהל' א
אבות העומתה הלכה א
ז

ז א מ"י פ"ג מהלכות
סוטה הלכה ט ז
א"ע ס"י קע"ח סעי' ג
בה"מ:

תוספות ושאנן

חד לצוואה דידה שהקדוש
ברוך הוא גזיר שיבואו
בה המים וחד לידעה
דידה להודיעה דבטן
ואחר כך ירד שלא
להוציא לנו כדאמר פ"ק.
וחד לעשייה והשקת את
המים והיתה אם נטמאה
ותמול מעל באישה.
ובאו בה המים המארים
לפרים ליה"ג נגד דידה
ברישא תחלה לפי שיעקר
המעשה באשה הוא אי"ר
שקמא לאינו צריך
להביא מקרא לפסלה
מלגושא לכהן דמק"ו
אחיה ומה גרושה בת כהן
שנתגרשה מירשאל וזע
אין לה שמונת בתרומה
כדכתיב מלחם אביה תאכל
מן ההנהגה זו
שפסולה לתרומה מריבויא
(בעלמא) [דונטמאה]
שקמא לאינו צריך
דין שפסולה לכהן ליה"ג מה
ת"ל והיא נטמאה ה"ג ולי"ג
אם כן מה ת"ל ונתורה
הוא נטמאה (ט) והיא
נטמאה יתירה לא דרי'
דהא דרשי ליעיל בפ"ק
ול"ג כמשי"ב במתני'. ועוד
פ"ה דלאו ר' ישמעאל
להודיעה קאמר לה אלא
סתמא היא וקראי דעניינא
קא דרשי ואזיל ליה:
ומכאן אתה דן לשרץ פ"ה
מכאן אתה למד בק"ו
דשרץ ספק נגע ספק לא
נגע בטהרות דמחוקי' ליה
בטומאה מספק. ומה סוטה
שלא עשה בה שוגג כמודי
פ"ה סוטה שלא עשה בה
כ"י דכתיב והיא לא נתפשה
אסורה הא נתפשה מותרת
א"ש לשונג אשתו ואשת
א"ש עמו ותכתיב לאשתו
ונדמנה לו זאת ואף
היא שונגת כסבורה שהוא
בעלה עשה בה ספק כודאי
ל"ה. ונראה דראי ק"ו גמור
אלא גלוי מלאת בעלמא הוא
הוא דאי ק"ו גמור הוא אי"ב
גלוי כל איסורין שעשה
בה שוגג כמודי שיעשה
בהם ספק כודאי מהאי
ק"ו (פס) [גם] נחלוך
בין רשות היחיד לרשות
הרבים כמו בטומאה:
ועוד דאיכא למיפדן מה
לסוטה שכן נסתרה ויש
רגלים לדבר תאמר בשרץ
שאין בו כן אלא ש"מ
דאין זה ק"ו גמור אלא
גלוי מלאת בעלמא הוא
ובכילי לתמודא גמרי' ספק
טומאה ברה"י מסוטה
כדאמר הלכתא גמרי'
לה מסוטה והוי כמו
הלכה למשה מסיני. א"ג
מדכתיב ונתתה והיא
נטמאה בטוטה יליפין
טומאה ולכתתא גמרי' לה
מסוטה לאו דוקא אלא
כלומר דמסוטה גמרי' לה
והא דילפינן מסוטה היינו
ספק טומאה ברה"י דכל
ספק טומאה ברה"י דספקו
סתור לא גמרי מינה.

התוא דמודע א"ה בהן. פירוש הכהן לר"ך להודיע שלא להוליא
לעו וכיון דגלי לן קרא להוא נצדק כמותה וכמידי זה
זואה ידיעה ועשייה לא לר"ך למכתב מו ביה: ז' שאסורה בתרומה
אינה דין שאסורה לכהונה. וליכא לומר צמ ישראל יוכיח שאסורה
צטרומה ומותרת לכהונה דה"פ ומה
גרושה שמונת לתרומה אסורה
לכהונה ע"י מעשה שנעשה בה
דהיינו גירושין וזכ' אינו דין שאסורה
לכהונה ע"י זנות שנעשה בה אצל
צמ ישראל מה שפסולה צטרומה
אינו ע"י מעשה ועוד אם תנשא צמ
ישראל לכהן מהא מותרת לתרומה
מה שאין כן בצללו שאין להם הימר
לעולם כספרי לחזו ומה גרושה
קלה שמונת ממזר למגרשה צטרול
פסולה מן הכהונה סוטה ממורה דין
הוא שפסולה מן הכהונה:

מה ת"ש ה"ה היא נטמאה וכו'. כגורסת
רש"י וכן סיומא ללמדך שטוטה
אין משקין אלא על הספק וא"ת וכי
אינטרין קרא לומר ספיקא יש
לומר לכתוב אסרה קודם שהיה
כאלו היא ודאי ואע"ג דליכא מלקות
דמוכח צפ"ק דיצמות (דף י"א:)
מיהו לאו הנא מכלל עשה איכא ואפי'
אם היא טוטה נענש צ"ד של
מעלה אם צא עליה כמו על חייבי
עשה ולא כשאר ספיקות גנון ספק
חלצ ספק שומן ואלו ונדע שהוא
שומן אע"ג דלר"ך כפרה וסלימה
מיהו לא חמיר כחייבי עשה:

אי"נו דין שעשה בו ספק בודאי.
ליכא למיפדן מזר ועושה
פסח יוכיחו שעשה צהן אונס כרלון
דנפקא לן ממי ימות מת עליו כפעם
פמאוס כספרי וצפרק צ' דכריתות
(דף ט:). ואפי"ה לא עשה צהן ספק
טומאת התוסס כודאי לפי שטומאת
התוסס הלכה הוא (ולא סמיתין ק"ו
מהלכה וה"ה דאין להוכיח מסס
דהכי אמר צהונה אף אני איצי
זה והלא אין ללמוד הימנו אצל הא
איכא למתמה אמאי לא פרקינן מה
לסוטה שכן רגלים לדבר שהרי קינא
לה ונסתרה כדפרכינן לעיל צריש
פ"ק (דף צ:). וזה לומר משום דלעיל
מיירי צטומאה דצמ קינא וסמיה
דמהימן עד א' התם ודאי איכא
רגלים אצל הכא יליפין מסמיה
דצמ קינא גרידא ליעיל למיפדן
שכן קינא לה דקנינא לא חשיב
רגלים בלא סמיה דהא צריש מסכת
דה (דף צ:). דמייתי התם מקוה
שנמדד ומנאל חסר כל הטהרות
שנעשו על גבי צין צרה"י
טמא ר"ש אומר צרה"י טעור צרה"י
תולין ושניהם לא למדוה אלא מסוטה
רצנן כצרי כסוטה מה סוטה ספק
הוא ועשאוה כודאי אף כו' ופריך
אי מסוטה ימנא מה סוטה צרה"י
טמא ודאי הכא נמי טמא ודאי הכי
השתא התם יש רגלים לדבר שהרי

דאי אית ציה עון. שצא עליה לאחר שנסתרה: זומן שאיש מנוק
מעון. שלא צא עליה משנסתרה עליו האשה היא תשא עונה
שיצדקה המים: אלא לצועל ליסני. כך בודקין את הצועל הצדיק
כדמני סיפא צהדיא כך אסורה לצועל ולא תנא כך אסורה לו:
צאו וצאו קאמר. מרבוץ דו"ו: או
וצאו וצאו. הכפולים ונטמאה דריש:
עאמר נטמאה ונטמאה. ש"מ רבי
עקיבא ו"י דריש: ועדיין. צהא גופא
מיציעא לי נטמאה ונטמאה דריש
מרבוץ דו"ו: או חד נטמאה וחד
ונטמאה קריש: סיפא קראי. שלשה
וצאו כמזכיר שם וצאו המים
המארכים האלה צמעין לצנות צטן
להודיע לנו דצטן והדר ירד שלא
להוליא לעו כדאמר"י צפ"ק (לעיל ט:):
וחד והשקה את האשה את מי המרים
המארכים וצאו צה המים וגו' לזואה
שהקצ"ה גזר שיצואו צה המים
למרים וחד (ט) לעשייה והשקה את
המים והיתה אם נטמאה וגו'
לעשייה כהן הודיע הכתוב את ישראל
דמבטיח להן שיצדקה המים וצכולם
כתיב ו"י יתירי הרי שית: ידיה.
דבעול: ידיה. דאשה ידיעה וזואה
ועשייה כדפרישית: ורבי. דלא דריש
ו"י תלתא קראי הוא דכתיבי וכולו
לדידה ידיעה ועשייה וזואה: שלא
להוליא לעו. משום דהוא אמר לה
צקלה צרישא את יריכך נופלת וגו'
וסוף המים לצדוק כדך כניסתן
דכתיב וצנתה צטנה והדר ונפלה
יריכה לכן הוצרך להודיע תחילה
שהמים כדך כניסתן יצדקה: ואימא
נוניה להכי הוא דאסא. לצועל.
להודיע דצטן לקה צרישא מנלן:
מאי צטן וירך. סתם הכא והכא
אשמו והיא נטמאה והיתה אם נטמאה
תתא צרישה ונטמאה: וסלימה.
שאפילו היא צמ כהן ובעלה כהן
נפסלה מן התרומה: קל וחומר.
אינו לר"ך להביא מן המקרא לפסולה
מן הכהונה מלינשא לכהן דמקל וחומר
אמי: מה גרושה. צמ כהן שנתגרשה
מישראל וזע אין לה שמונת צטרומה
דכתיב מלחם אביה תאכל (ויקרא כב)
פסולה לכהונה: זו שפסולה מתרומה.
מרבוץ דנטמאה דקמאמר אינו
דין שפסולה לכהונה. ולקמן פריך
והא לא חייבי רבי עקיבא צפסול
כהונה כלל דלא אצרכה קרא ומאי
קאמר ליה רבי ישמעאל: מה ס"ל
היא נטמאה כו' גרסינן. ולא גרס
אי"ב דמילתא צאנפי נפשה היא ולא
נטמאה יתירא קמיציעא ליה דהא
דרשינן ולא רבי ישמעאל לתודיה
קאמר לה אלא סתמא היא וקראי
דעניינא קריש ואזיל: מה סלמוד
לומר וקנא את אשמו והיא נטמאה.
דמשמע דודאי נטמאה ומה סלמוד
לומר לא עבר עליו וגו' והיא לא
נטמאה אי פשיטא ליה דנטמאה למה
שותה ואי פשיטא ליה דנטמאה למה
שעל הספק אסורה. והכי קאמר קרא אשה זו שמה נטמאה
ושמה לא נטמאה וקאמר לך דישקנה לצרר הספיקא ואי לא
משקה לה אסורה: ומכאן אסה. למד ק"ו לשרץ ספק נגע
צטהרות ספק לא נגע דמחוקינן לה צטומאה מספק: סוטה לא
עשה צה כו'. דכתיב [גמדרה] והיא לא נתפשה אסורה הא נתפשה
מותרת והוא הדין לשוגג אשתו ואשת איש עמו צצית ונתכוון
לאשתו וגזמנה לו זו ואף היא שגגה כצורה שהוא צעלה:
וממקום

(א) [לקמן מו: שבוטע ה.
יבמות ט. קידושין ט:].
(ב) [וימאה מה. ו"ט. א. לעיל
ט: ד. (לעיל ט: ס.)] ונשו
ולמיר לה הס"ד וחס"י
מה"ד ש"מ מרבו וכו' דגלי
לן ט. ר"ש (א. א. א. ג. ט. ט. ט.)
מס' טס ד"ה מ"א (א. א.) ואין
דמן ק"ו כו' רש"י.

תורה אור השלש
1. וקנה האיש מעון
והאשה והוא תשא את
עונת: מרבוץ ה לא
2. ובא המים המארכים
האלה במעין לצנות
בטן ולנבל ירד ואמר
האשה אמן אמן.
במדבר ה כב

הגהות הב"ח
(א) גמ' ועדיין מביע
נטמאה ונטמאה קאמר
או אם נטמאה ונטמאה:
(ב) רש"י ד"ה שיתא את
וחד והשקה כ"ל ויתבט
לעשייה נתקן:

מוסף רש"י
בזמן שהאיש מנוקח
שלא צא עליה לאחר
שנסתרה, שהתורה אסרה
עליו דכתיב (צמורה) והיא
והוא נטמאה (במות נה.
ועני' קדושין ב.). אין
האיש מנוקח מעון.
שצא עליה אחר שנסתרה
(שבוטע ה.) אז: מעון
יחוף צאנפה האסורה צין
מנו שנסתרה צין מלחמת
[לקמן ט.]. שלא להוציא
לעו על המים המרים.
שיאמרו לא עשו כסדר
האלה ואין פורענות על
דין (לעיל ט.).

א' ד"ל נטמאה יתירה
קריש דהא דרישין לעיל וכו'.